

soud návrh zamítl. **Důvody:** Povolení knihovní poznámky žaloby, o niž tu jde, není přípustným. Právo výměny je pro nemovitost reálním břemenem a nelze tudíž dovolávat se obdoby předpisu § 59 knih. zák. o poznamenávání žaloby hypotekární. Znění § 20 lit. b) knih. zák. o přípustnosti poznámek k založení určitých právních účinku dle předpisu civilního řádu soudního dochází vzhledem k § 73 knih. zák. svého omezení na případy, vytčené v §§ 59, 61—72 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

K názoru dovolací stěžovatelky, že její žaloba jest žalobou hypotekární, a že ji proto sluší posuzovati dle § 20 lit. b) knih. zák., nelze přisvědčiti. Žaloba hypotekární, jež vedle § 59 knih. zák. může k žádosti věřitele býti na zavázané nemovitosti knihovně poznamenána, předpokládá, že se v ní jedná o knihovní pohledávku číselně určenou, naproti tomu předmětem žaloby, o niž tu jde, jest výměna, na realitě pro ni vázající, a není náhradní nárok pro neplnění výměny žalobou rovněž za dobu uplynulou požadovaný, ani v odstupní smlouvě, na jejímž základě byla knihovně vložena výměna, číselně vyznačen, ani v pozemkové knize zástavní právo vloženo (§ 14 knih. zák.). Proto okolnost, že za plnění výměny, kterou dovolací stěžovatelka správně charakterisuje jako reální břemeno, ručí nemovitost, jí zavazaná, nečiní ze žaloby ještě žalobu hypotekární. Otázku ohledně přípustnosti poznámky žaloby dlužno posuzovati dle předpisu knihovního zákona, a poněvadž tento zákon přesně rozlišuje mezi knihovním zápisem služebností a reálních břemen (§ 12 knih. zák.), a zástavního práva (§ 13—18 téhož zákona), z nichž v § 12 se výslovně praví, že není třeba udati hodnotu v penězích, kdežto § 14 vyžaduje, by byla pohledávka číselně určena, plyne z toho, že se žalobkyně pro svůj názor nemůže odvolávat na předpis § 59 knih. zák., který dle svého znění nepřipouští rozšiřujícího výkladu, stěžovatelkou hájeného, jako by se slušelo užití ho také při žalobách o výměnu vůbec, bez ohledu na to, zda-li jednotlivá její oprávnění jsou v pozemkové knize udáním určité číslce vyznačena, čili nikoliv. Pokud jde o ustanovení § 20 lit. b) knih. zák., může zde přijíti v úvahu jen poznámka spornosti, a poněvadž stěžovatelka sama netvrdí, že by pro tuto poznámku byly zde podmínky §§ 61—72 knih. zák., slušelo se její dovolací rekurs hledíc k § 73 knih. zák. zamítnouti jako neodůvodněný.

Čís. 1051.

Není »jměním« žalovaného ve smyslu § 99 j. n., přísluší-li mu nárok na náklady, k nimž byl žalobce odsouzen pro odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R II 195/21.)

Puvodní žaloba nynějšího žalobce proti cizozemské firmě, podaná u soudu žalobcova bydliště, byla soudem pro nepřislušnost odmítnuta a žalované přisouzeny náklady sporu. Po právní moci odmítajícího usnesení

podal žalobce u téhož soudu proti témuž žalovanému touž žalobu a opíral místní příslušnost o sudiště jmění (§ 99 j. n.), poukazuje na dřívější přisouzení nákladu mezitimního sporu žalovanému. Žalovaný vznesl námitky právní moci a nepříslušnosti soudu. Prvá byla oběma nižšími soudy zamítnuta, druhou první soud zamítl, rekursní soud ji však vyhověl a žalobu odmítl. **D u v o d y:** Z okolnosti, že žaloba proti cizozemci byla pro nepříslušnost dovolaného soudu odmítnuta a žalobce byl odsouzen k náhradě nákladů, nelze při opětném podání téže žaloby u téhož soudu odvozovati jeho příslušnost z § 99 j. n. Tento nárok na náklady není jmením cizozemského žalovaného ve smyslu uvedeného zákonného místa. Opačný názor by nejenom vyvolal neuspokojivý výsledek, že by rozhodnutí věci ve svém konečném výsledku bylo rozhodnutím o nákladech zvráceno ve svůj opak, ale mimo to by to vedlo k zneužití ustanovení § 99 j. n. a k obcházení zákona, k čemuž soud nemůže svou pomoc poskytovat.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů rekursního soudu.

Čís. 1052.

Požadavek nezbytné cesty může dle okolností případu býti opodstatněn též nepoměrně kratším spojením. Svahovitost posavadní cesty, vyžadující opatrné jízdy, není důvodem k zřízení nezbytné cesty.

(Rozh. ze dne 17. května 1921, R I 486/21.)

Žádosti navrhovatele Františka Č., Anny S. a manželů K-ových, by dlících vesměs v obci T., by zřízena byla pro jejich pozemky nezbytná cesta, bylo soudy všech tří stolice vyhověno, kdežto žádost manželů V-ových téhož obsahu byla zamítnuta. **N e j v y š š í s o u d** odůvodnil své rozhodnutí

t a k t o:

Podle § 2 odstavce druhý zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák., neposkytuje se sice nezbytná cesta k docílení kratšího spojení, než jest dosavadní. Avšak posouzení otázky, je-li dosavadní spojení pouze delší než žádané, či je-li nedostatečné ve smyslu § 1 téhož zákona, bude se řídit vždy dle okolností jednotlivého případu a bude zejména nutno přihlížeti k poloze hospodářských stavení navrhovatele. Uváží-li se, že František Č., Anna S. a manželé K-ovi dle posudků znalce musí za nynějšího stavu, aby se dostali k svým pozemkům, po cestách oklikou, která s potahy činí 1 až 1¼ hod., kdežto vzdálenost po žádané nouzové cestě by činila 3 až 5 minut, a že také u majitele jiných pozemků činí tento rozdíl asi ½ hodiny, jest zřejmo, že zřízením nezbytné cesty docílí se nejen kratšího spojení, nýbrž že se jím umožní řádné hospodaření na pozemcích těchto žadatelů, a jejich užívání, které za nynějšího stavu trpí následkem nedostatečného spojení. To platí zejména o pozemcích, které, ležící v kat. obci K., jsou sice spojeny komunikační sítí s touto obcí, nemají však dostatečného spojení s T. Jestliže tedy nižší stolice za tohoto stavu věci uznaly, že dosavadní spojení pro majitele pozemků jest nedo-